

Hodnocení diplomové práce Lenky Chánové

Pokud bych měl k osobnosti každého studenta v ateliéru přiřadit nějaký element nebo výchozí pocit, pak u Lenky by to jistě bylo něco provzdušněného, prosvětleného, krystalického, čistého, asi jako ranní vzduch nebo funkcionalistická architektura.

Náš učitelský tik vrtat do nastavení studenta, přicházet s protiúkoly, rozporovat a pře-definovávat interpretace jsme v Lenčině případě museli zmírnit – protože od začátku bylo jasné, že Lenčino studium bude více o organickém růstu, o vyživování jádra, posilování integrity, než o hledání volné niky na výtvarné scéně.

Už na konci 2. ročníku přišla s velkou řadou akvarelových portrétů, ve kterých jsme viděli „Lenčino světlo“, a zároveň i zřetelné politikum, dané rozličnou etnicitou portrétovaných a tehdy vrcholící uprchlickou krizí.

Nepovažovali jsme to za pouhý semestrální projekt, nýbrž za šťastné nalezení osobního výrazu, na kterém se musí vytrvale dál pracovat. Proti všem našim zvyklostem jsem ještě i v následujících dvou letech na Lenku tlačil, ať v tom pokračuje, dokud se potenciál toho formátu nenaplní.

Vlastní událost portrétování nabyla pozoruhodně intenzivní formu 1:1 osobní performativní akce – toto můžu nakonec potvrdit i z vlastní zkušenosti v roli modela. Lenka si vyvinula též speciální akvarelovo-grafickou techniku, kdy maluje na sendvič akvarelového papíru a japanů. Dosáhla v tom mistrovství svého druhu.

Ještě jednu okolnost z průběhu studia: Lenka si protiúkoly nakonec zadávala sama; byly to od už od 2. ročníku často projekty s videem, při nichž postupně získala cennou kameramanskou a střiháckou zkušenost. Spojovacím můstkem mezi přístupy k videu a akvarelům se stalo kreslení sérií storyboardů, na které se zaměřila v 5. ročníku při stáži na Taiwanu.

Pro diplomovou práci Lenka přišla s tématem „poruchy příjmu potravy“.

Od začátku se ale ukazovalo, že se nebude úplně jednat o klasický apel na „issue“, na daný společenský problém.

Už jen kvůli tomu, že pojednává o lidech, kteří se z toho problému úspěšně dostávají, a tedy rozdíl mezi nimi a v většinovou populaci vlastně není VIDĚT.

Nečekejme tedy standardní proklamaci: podívejte se, jak tito vypadají, může za to tahle porucha, potřebujeme tudíž pomoc.

Elementární pomoc, vzájemné pomáhání, je už zakódovaná v samotné společné akci, neformální terapie se děje skrze společný čas, který obě strany stráví malováním, jedna jako malířka, druhá v roli modelu.

Ostatně původní zaměření na PPP se „přirozeně“ rozšířilo na domácí násilí a na sexuální násilí, protože se ukázalo, jak častý je společný výskyt těchto negativních jevů.

Vznikla série rozměrných akvarelů v nichž dominuje oslepující bílá papíru. Traumata jsou v ní namalována tak, jako se většinově vyskytují ve světě: nejsou vidět.

Navrhuji hodnocení stupněm výborně.

Prof. Vladimír Kokolia

vedoucí pedagog Grafiky 2